

عنوان مقاله:

قصه بشر و هند و بازتاب آن در شعر فارسی

محل انتشار:

دوفصلنامه ادبیات تطبیقی، دوره 10، شماره 19 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

محمود مدبری - استاد بازنشسته بخش زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

بشر و هند، نام قصه قدیمی از عشاق عرب است که در مدینه و در عهد پیامبر (ص) اتفاق افتاده و ابن الندیم، نام آن دو را در کنار نام دیگر عشاق معروف عرب آورده است. موضوع آن، عاشق شدن زنی شوهردار به نام هند است بر بشر، عابد یا شاعری که همیشه به مسجد النبی تردد می کرد. در نهایت، وصال این دو عاشق دست نداد و هر دو جان باختند و در کنار یکدیگر به خاک سپرده شدند. این داستان روایت های نزدیک به هم در ادبیات عرب دارد و نخستین بار، ابن سراج قاری، از ادبا و محدثان مشهور قرن پنجم هجری، آن را در کتاب مصارع العشاق، به نظم و نثر نقل کرده است. در ادبیات فارسی با توجه به اشارات کوتاه شاعرانی چون فخرالدین عراقی، اوحدی مراغه ای و خواجوی کرمانی، معلوم می شود که این داستان، دست کم تا عصر ایلخانی شهرت داشته است. حمدالله مستوفی، مثنوی بشر و هند را به نجیب الدین جرباذقانی نسبت داده و امین احمد رازی در تذکره خود، یازده بیت از آن را به نام این شاعر قرن هفتم نقل کرده است. در حال حاضر، هیچ نسخه ای از این کتاب در دست نیست.

کلمات کلیدی:

قصه بشر و هند، عشاق عرب، شعر فارسی، مثنوی، نجیب الدین جرباذقانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/866994>

